

Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i
przeciwdziałaniu alkoholizmowi i co
dalej ...

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (j.t. Dz. U. z 2015 r. poz. 1286)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art.1 ust.1 Organy administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego są obowiązane do podejmowania działań zmierzających do ograniczenia spożycia napojów alkoholowych oraz zmiany struktury ich spożywania, inicjowania i wspierania przedsięwzięć mających na celu zmianę obyczajów w zakresie sposobu spożywania tych napojów, działania na rzecz trzeźwości w miejscu pracy, przeciwdziałania powstawaniu i usuwania następstw nadużywania alkoholu, a także wspierania działalności w tym zakresie organizacji społecznych i zakładów pracy.

Art.2 ust.1 Zadania w zakresie przeciwdziałania alkoholizmowi wykonuje się przez odpowiednie kształtowanie polityki społecznej, w szczególności:

- 1) tworzenie warunków sprzyjających realizacji potrzeb, których zaspokajanie motywuje powstrzymanie się od spożywania alkoholu;
- 2) działalność wychowawczą i informacyjną;
- 3) ustalanie odpowiedniego poziomu i właściwej struktury produkcji napojów alkoholowych przeznaczanych do spożycia w kraju;
- 4) ograniczanie dostępności alkoholu;
- 5) leczenie, rehabilitację i reintegrację osób uzależnionych od alkoholu;
- 6) zapobieganie negatywnym następstwom nadużywania alkoholu i ich usuwanie;
- 7) przeciwdziałanie przemocy w rodzinie;
- 8) wspieranie zatrudnienia socjalnego poprzez finansowanie centrów integracji społecznej.

Do środków reglamentacyjnych, które wskazuje polski ustawodawca, należą m.in.:

- Ograniczenie liczby punktów sprzedaży oraz określenie zasad ich usytuowania;
- Zezwolenia na sprzedaż detaliczną i hurtową alkoholu oraz związaną z tym konieczność wnoszenia opłat jako warunek prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie;
- Zakazy i ograniczenia reklamy i promocji napojów alkoholowych;
- Ustawowe zakazy sprzedaży i podawania alkoholu we wskazanych miejscach, np. teren szkoły;
- Zakaz sprzedawania alkoholu osobom niepełnoletnim i nietrzeźwym;
- Możliwość wprowadzenia drogą uchwały rady gminy zakazu sprzedaży alkoholu w innych miejscach niż wskazane w ustawie, ze względu na ich charakter.

Dostępność fizyczna mierzona liczbą mieszkańców przypadająca na jeden punkt sprzedaży napojów alkoholowych **dla Polski wynosi 273**, dla Województwa Zachodniopomorskiego – 205 i jest największa w Polsce.

Miasto Szczecin ma dostępność średnio 352 mieszkańców przypadających na jeden punkt sprzedaży napojów alkoholowych.

Dostępność fizyczna w przeliczeniu na liczbę mieszkańców przypadająca na jeden punkt sprzedaży napojów alkoholowych w rozbiciu na cztery dzielnice, kształtuje się następująco:

- **Dzielnica Śródmieście - 187 mieszkańców** (592 punkty sprzedaży napojów alkoholowych);
- Dzielnica Zachód – 365 mieszkańców (283 punkty sprzedaży napojów alkoholowych);
- Dzielnica Prawobrzeże – 425 mieszkańców (232 punkty sprzedaży napojów alkoholowych);
- **Dzielnica Północ – 444 mieszkańców** (120 punktów sprzedaży napojów alkoholowych).

Uchwałą nr XVII/491/12 Rady Miasta Szczecin

z dnia 26 marca 2012 roku

w sprawie ustalenia punktów sprzedaży napojów alkoholowych zawierających powyżej 4,5% (z wyjątkiem piwa) przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży, jak i w miejscu sprzedaży, zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie Miasta Szczecin oraz miejsc, w których sprzedaż napojów alkoholowych jest zakazana ustalono dla Gminy Miasto Szczecin:

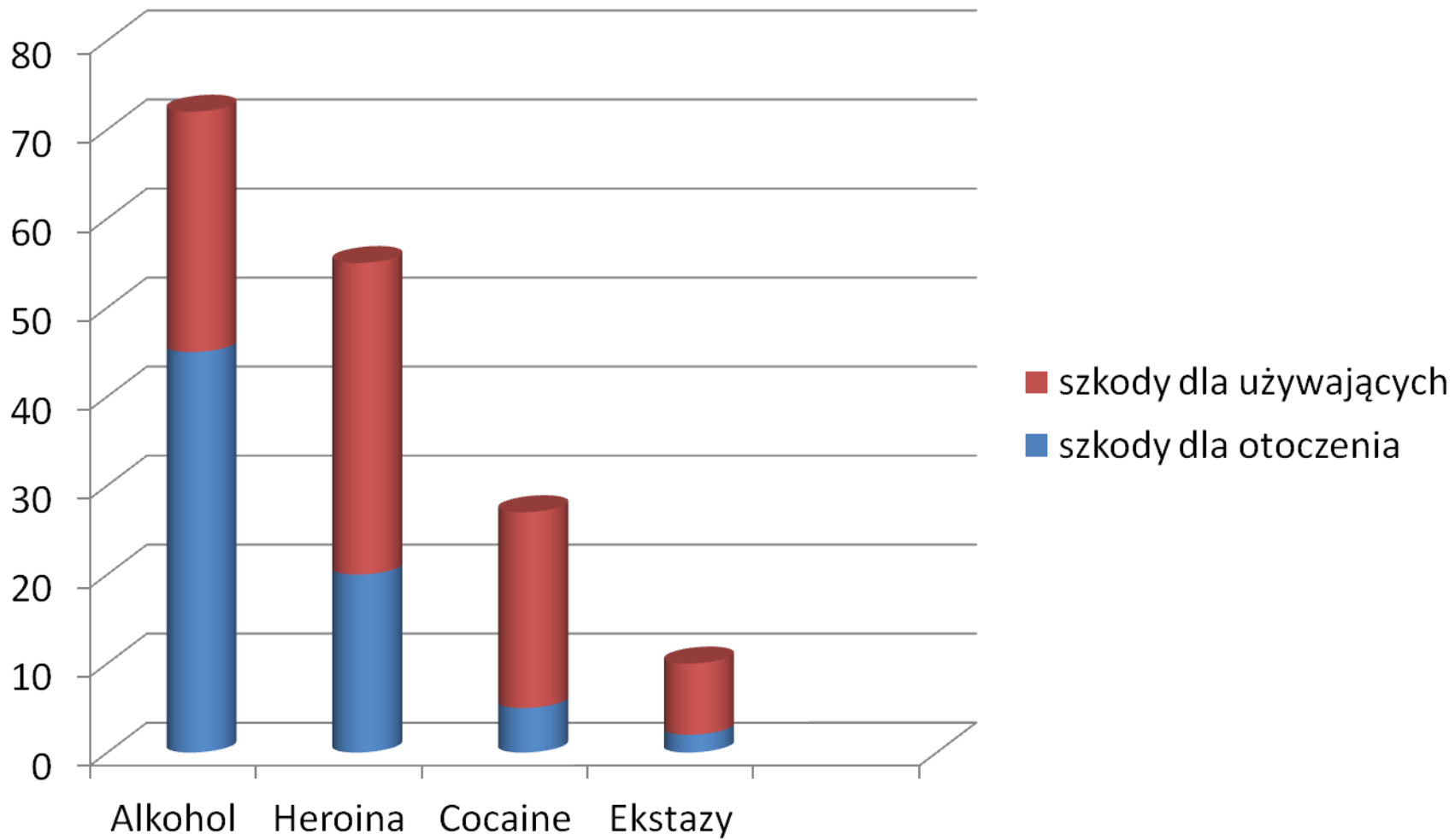
- Liczbę **650 punktów** sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa) przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży;
- Liczbę **400 punktów** sprzedaży napojów alkoholowych zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa) przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży

ŚRODKI ODUŻAJĄCE USZEREGOWANE WEDŁUG WSKAŹNIKA

„Szkody ogółem”

z wyodrębnieniem szkód dla osób używających i dla otoczenia

badanie wg Niezależnego Komitetu Naukowego ds. Narkotyków

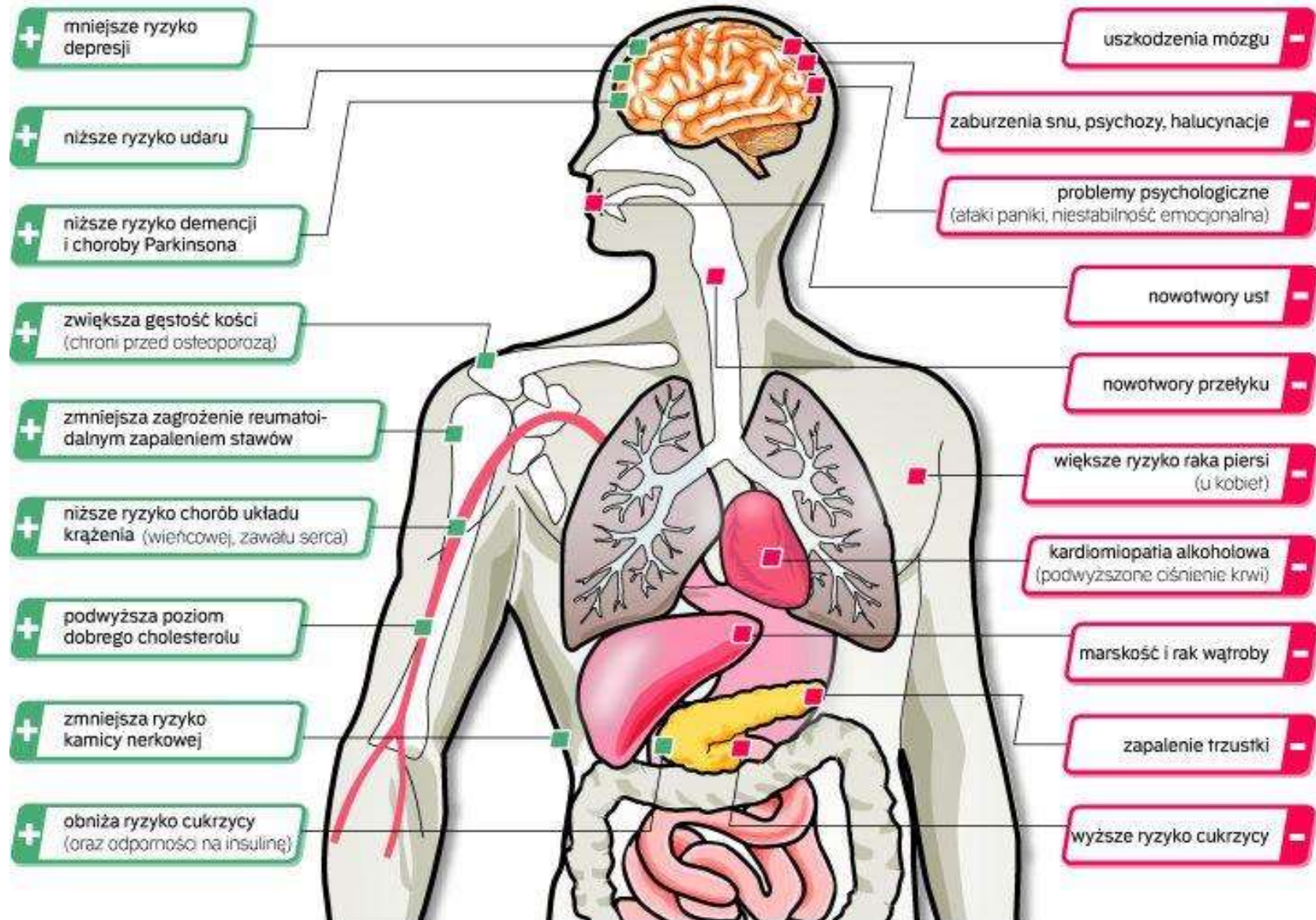

ZOBOWIĄZANIE DO PODDANIA SIĘ LECZENIU ODWYKOWEMU

Przesłanki uprawniające do zobowiązania danej osoby do poddania się leczeniu odwykowemu, to zgodnie z art. 24 ustawy:

- 1) rozkład życia rodzinnego;
- 2) demoralizacja małoletnich;
- 3) uchylanie się od pracy;
- 4) systematyczne zakłócanie spokoju lub porządku publicznego.

Kieliszek nie zaszkodzi

Dziękuję za uwagę
i zapraszam do dyskusji